

רע"פ 2801/14 - קניבי מראד נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 2801/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: קניבי מראד

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, בעפ"ג 48101-10-13, שניתן ביום 30.10.2013, על ידי כב' השופטים ר' יפה-כ"ץ - סג"נ; י' צלקובניק; ו- י' רז לוי

בשם המבקש: עו"ד רן כהן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטים ר' יפה-כ"ץ - סג"נ; י' צלקובניק; ו- י' רז לוי), בעפ"ג 48101-10-13, מיום 30.10.2013. בפסק דינו קיבל בית המשפט המחוזי, את ערעור המשיבה על גזר דינו של בית משפט השלום באשדוד (כב' השופטת גילת' שלום), בת"פ 19543-08-13, מיום 20.10.2013.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום במסגרתו ייוחסו לו עבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל). מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 11.8.2013, בשעה 11:25, או בסמוך לכך, נכנס המבקש לשטח מדינת ישראל בניגוד לחוק.

3. ביום 15.9.2013, הרשיע בית משפט השלום את המבקש, על סמך הודאתו, בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. ביום 20.10.2013, גזר בית משפט השלום על המבקש את העונשים הבאים: הארכת תוקפו של מאסר מותנה בן 8 חודשים, שהושת על המבקש במסגרת ת"פ 34613-05-10, למשך שנתיים נוספות; קנס בסך 1,000 ש"ח, או 10 ימי מאסר תמורתו; חתימה על התחייבות עצמית בסך 2,000 ש"ח, שלא לעבור עבירה מהעבירות בהן הורשע, וזאת למשך שנתיים מיום שחרורו ממעצר, או 20 ימי מאסר תמורתה.

בית משפט השלום ציין בגזר דינו, כי הוא מחליט שלא להפעיל את עונש המאסר על תנאי שנגזר על המבקש, אלא להאריך את תוקפו, מן הטעם שעונש זה "אינו מאסר מותנה מידתי, שכן העונש המקסימלי שניתן להטיל בגין עבירת שב"ח הינו 12 חודשי מאסר".

4. המשיבה הגישה ערעור על קולת עונשו של המבקש, לבית המשפט המחוזי, וביום 30.10.2013, קיבל בית המשפט המחוזי את הערעור, והשית על המבקש את העונשים הבאים: חודשיים מאסר בפועל; הפעלה של עונש מאסר מותנה בן 8 חודשים שהושת על המבקש במסגרת ת"פ 34613-05-10, לריצוי בחופף לעונש המאסר בפועל שנגזר על המבקש בתיק זה, כך שבסך הכל ירצה המבקש 8 חודשי מאסר בפועל; 5 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

בית המשפט המחוזי עמד על כך, כי הארכת תוקפו של עונש מאסר מותנה, חלף הפעלתו, תעשה רק במקרים חריגים בלבד ומטעמים שירשמו, וזאת אם סבר בית המשפט כי בנסיבות העניין לא יהיה זה צודק להפעיל את עונש המאסר על תנאי. בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע, כי בית משפט השלום שגה בכך שלא הפעיל את עונש המאסר על תנאי שהושת על המבקש, מן הטעם שמדובר בעונש "לא מידתי". זאת, מאחר שאין מדובר בשיקול שאמור להיבחן על ידי בית המשפט בהידרשו לשאלה האם להפעיל את עונש המאסר על תנאי. בית המשפט המחוזי ציין, כי בקביעה לפיה עונש המאסר על תנאי שהושת על המבקש אינו מידתי, שם עצמו בית משפט השלום כערכאת ערעור על ההחלטה להשית על המבקש עונש זה. ואולם, כך נאמר על ידי בית המשפט המחוזי, לו סבר המבקש כי עונש המאסר על תנאי שהושת עליו אינו מידתי, היה עליו להגיש ערעור על ההחלטה להטיל עליו עונש זה, והוא מנוע מלטעון כי מדובר בעונש בלתי מידתי, לאחר שביצע עבירה נוספת שהביאה להפעלת התנאי במסגרת תיק אחר.

בקשת רשות הערעור

5. ביום 13.4.2014, הגיש המבקש, באמצעות בא כוחו עו"ד רן כהן, בקשת רשות ערעור לבית משפט זה. בבקשה נטען, כי יש להתחשב בנסיבותיו של המבקש ובעובדה שהוא ביצע את העבירה בה הורשע על רקע מחלה ממנה סובל בנו, העתיד לעבור ניתוח. המבקש הפנה, בהקשר זה, לרע"פ 3173/09 פראג'ין נ' מדינת ישראל (5.5.2009) (להלן: עניין פראג'ין), שם נקבע כי העונש הראוי בגין ביצוע עבירת הסתננות שנייה לישראל הוא מאסר בפועל, וזאת למעט במקרים בהן העבירה בוצעה על רקע של נסיבות חריגות, כגון חולי אקוטי במשפחה. בהתאם לכך, נטען, כי יש לפרש את הסמכות הקבועה בסעיף 56(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), כמאפשרת

עמוד 2

לבית המשפט להאריך עונש מאסר מותנה שנגזר על נאשם לא רק מתוך שיקולים הנוגעים לשיקומו שלו עצמו, אלא גם מתוך משיקולי שיקום הנוגעים למשפחתו. בדרך זו, כך נטען, תתישב ההוראה הקבועה בסעיף 56(א) לחוק העונשין, עם תיקון מס' 113 לחוק העונשין, במסגרתו נקבע בסעיף 40ד כי לבית המשפט נתונה הסמכות לחרוג ממתחם הענישה הראוי בעבירה מסוימת, מתוך שיקולים הנוגעים לשיקומו של הנאשם. לאור האמור לעיל, התבקשתי ליתן למבקש רשות ערעור.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בבקשה לרשות ערעור ונספחיה, נחה דעתי כי דינה של הבקשה להידחות.

7. הלכה היא, כי בקשות רשות ערעור תתקבלנה במשורה, ורק כאשר מעלה הבקשה שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה עקרונית, החורגת מעניינם של הצדדים, או במקרים בהם מתעורר חשש לעיוות דין או אי-צדק שנגרמו למבקש (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 2681/14 יצחקי נ' מדינת ישראל (28.4.2014); 982/14 נתן נ' מדינת ישראל (28.4.2014)). עניינו של המבקש אינו מעורר כל עילה המצדיקה דיון "בגלגול שלישי".

8. לטעמי, שגה בית משפט השלום, שעה שהחליט להאריך את תוקפו של עונש המאסר על תנאי שנגזר על המבקש, בשל היותו "בלתי מידתי". יפים, לעניין זה, דבריה של השופטת א' פרוקצ'יה ברע"פ 7391/08 מחאג'נה נ' מדינת ישראל (14.9.2009):

"על-פי מצוות החוק, הארכת תקופת תנאי אפשרית "מטעמים שיירשמו... אם שוכנע בית המשפט שבנסיבות הענין לא יהיה זה צודק להפעיל את המאסר על תנאי" (סעיף 56(א) לחוק העונשין תשל"ז-1977; וכן ע"פ 4517/04 מסראווה נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(6) 119, 127 (2005)); שיקול הדעת הניתן לבית המשפט בהארכת עונש מאסר מותנה מתמקד במצבים שבהם מוצדק לתת לנאשם הזדמנות נוספת לחזור לדרך הישר, כאשר הוא מראה סימנים המניחים יסוד לציפייה כי כך יהיה. עצם אורכו של עונש המאסר על תנאי שהוטל בגין הליך קודם אינו טעם מיוחד להארכתו, במיוחד כאשר הנאשם אינו מראה סימנים אמיתיים של הכרה והפנמה של משמעות התנהגותו הפלילית. הימנעות מהטלת עונש מאסר בפועל והארכת תקופת התנאי רק בשל היקפו של עונש המאסר על תנאי שיש להפעילו, אינה מתיישבת עם קו עונשי אפקטיבי וראוי בנסיבות מקרה זה." (שם, בפסקה 20).

לפיכך, בדין החליט בית המשפט המחוזי להפעיל את עונש המאסר על תנאי שנגזר על המבקש, והקל עמו בכך שהורה על חפיפת העונשים.

9. אשר להלכה שנפסקה בעניין פראג'ין אליה מפנה המבקש, אין לגזור גזירה שווה מהתם להכא, שהרי בעניין פראג'ין דובר על שהייה שנייה בישראל שלא כדון, ואילו בעניינו מדובר בהרשעה שנייה בעבירה של כניסה לישראל שלא כדון. כל זאת, כאשר תלוי ועומד נגד המבקש עונש מאסר על תנאי בגין ביצוע עבירה זו. מכאן שאין ללמוד מעניין פראג'ין לנדון דידן.

10. לאור האמור, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה ביום, כ"ט בניסן התשע"ד (29.4.2014).

תוקנה היום, א' באייר התשע"ד (1.5.2014).

שׁוֹפֵט
